

יזכור

ששון משה ז"ל

נפל ביום ט"ז בתשרי תשל"ד (12.10.1973)

ששון, בן נאג'יה ומשה, נולד ביום כ' בסיון תש"ב (5.6.1942) בבגדאד, ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1950. בארץ למד בבית-ספר יסודי בבית-שאן ובחוות הגדני"ע בעפולה. אחרי כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון המחוזי בעפולה. ששון היה תלמיד נבון ושקט, אהוב על מוריו ועל חבריו לכיתה. יחד עם זאת מציינים מוריו, כי בשנים הראשונות ללימודים התרשל בלימודיו. לכן יעצו מחנכיו לשלוח אותו ללמוד מחוץ לבית - בחוות הגדני"ע. כאן למד במשך שנתיים, שבמהלכן הפך הילד המרושל לנער אחראי, בעל מחשבה צלולה ונכונה. לדברי מחנכיו הצטיין במקצועות הספרות וההיסטוריה והתעניין במיוחד בספרים העוסקים בנושאים אלה. הוא היה חבר בתנועת "השומר הצעיר" וברבות הימים נעשה מרכז קבוצת הנערים בקן בית-שאן. כשהתבגר החל להתעניין בספרים על הקומוניזם ועל צורות חיים שיתופיות. לחבריו נהג לספר כי "כשיהיה גדול" ויעמוד ברשות עצמו, הוא שואף לחיות בקיבוץ. ששון למד את השפה הערבית ואף הקדיש עניין מיוחד לדרכי חייהם של הערבים.

ששון גויס לצה"ל בסוף אוקטובר 1960 והתנדב לנח"ל. לאחר הטירונות הצטרף לקיבוץ "דביר", יחד עם חברי גרעין "הראל", מטעם תנועת "השומר הצעיר". הוא היה פעיל בחיי החברה ואף נבחר לוועדת התרבות של המשק.

במשך כשנה שימש מרכז קן "השומר הצעיר" ברחובות וברבות הימים נבחר לשמש מזכיר קיבוץ דביר. הוא נשא לאישה את חברתו נגה וברבות הימים נולדו להם תאומים. ששון היה בעל מסור ואב למופת. גאה היה בילדיו ולאחר הולדתם נהג לספר בהתפעלות על "החיים החדשים" במשפחתו. במהלך השירות במילואים השתלם בקורס צניחה, בקורס חובשים ובקורס חבלה, שבסיומו הועבר לשירות מילואים בחיל ההנדסה. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים הצטרף אל אנשי יחידתו והשתתף בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. ביום ט"ז בתשרי תשל"ד (12.10.1973), בפעולה מבצעית באזור חאן ארנבה, נפגע הנגמ"ש שנסע בו והוא נהרג במקום. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בקרית שאול. השאיר אחריו אישה ושני ילדים, הורים, שני אחים ושתי אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

חבריו בקיבוץ דביר הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה דברים לדמותו. כותב חברו לגרעין: "בדעותיו הפוליטיות ובכל עניין של השקפת עולם - היה ששון קיצוני ביותר. קיצוני בשמאלניות, קיצוני במלחמתו למען יתר שיתוף ושוויון וקיצוני בדרישותיו לטוהר מידות ולאמת. אבל הנה הניגוד הגדול: למרות אישיותו הקיצונית, תכונה שבדרך כלל איננה אהודה על מרבית האנשים, היה ששון אהוד על הכל. אישיותו הנלבבת היתה ממש "כופה" אהדה מצד כל הסובבים אותו. גם המתנגדים לרעיונותיו אהבו אותו. האיש הגדול הזה היה מסוגל בוודאי לעקור עצים ולשבר סלעים. אבל שתל דונמים של דשא ומאות שתילי פרחים וטיפחם באהבה..."